

препоржка и подкрепа на първенцитѣ и чорбаджитѣ въ общината. Бащата се помолилъ на градскитѣ първенци да се застъпятъ, щото и неговия синъ Христо да иде на учение въ Русия. Намѣрили се добри граждани, писали писма до свои приятели въ Пловдивъ и Цариградъ, та се изработила подръжка и за Христа.

Бащата, наистина, билъ учителъ, ала ималъ и други деца, та нѣмалъ никакви сръдства. Намѣрили се и добри роднини, които направили нови дрешки на момъка, други дали пари за пжтни, и така се стѣкмилъ Христо за чужбина.

Въ 1863 г. 15 годишниятъ юноша Христо Ботьовъ тръгналъ съ пжтници, и отъ Калоферъ за 10 деня стигналъ въ Цариградъ (презъ ноемврий). Руски чиновници приели Христа и го качили на парахода. На 14 ноемврий Христо вече билъ въ Одеса. Той предалъ препоржчителнитѣ си писма на тамошни търговци-калоферци. Всичко било добре наредено. Зарадваниятъ Христо получилъ издръжка и билъ приетъ въ III класъ на Одеската гимназия.

Ботьовъ съ своя буденъ умъ, добра паметъ и благозвученъ говоръ се харесалъ на съученицитѣ и учителитѣ си. Него обикнали и българитѣ-търговци въ Одеса. Започналъ учението си твърде смирено и твърде усърдно. Скоро той изучилъ руски езикъ и можалъ да долови, че между рускитѣ ученици имало голямо недоволство отъ нѣкои учебни предмети и наредби въ града и държавата. Тогава въ Русия били недоволни поляцитѣ и малоруситѣ (украинцитѣ). Тѣ искали да имъ дадатъ свобода и право да се учатъ на майчинъ езикъ. Христо, който дошелъ отъ България и знаелъ турскитѣ наредби и неправди къмъ българитѣ, взелъ страна на поляцитѣ и малоруситѣ, та почналъ и той да не одобрява руската училищна наука и руската полиция. Това, разбира се, научили учителитѣ и българитѣ, та го съветвали да си гледа учението и да не се